

Michelle Pfeiffer, dalt, a l'esquerra. Baix, Gleen Close.

SET NOMINACIONS PER AL NOU FILM DE STEPHEN FREARS

Amors perversos, passions decadents

'Les liaisons dangereuses', de Stephen Frears ha estat designada amb una pluja de nominacions per als Oscars d'enguany. La novel·la eròtica de Choderlos de Laclos continua sent un bon argument cinematogràfic.

Carles Gàmez

Juntament amb *Mississippi burning*, el film de denúncia racial d'Alan Parker, amb set nominacions i *Rain man*, el vehicle interpretatiu per a la parella Dustin Hoffmann i Tom Cruise, amb vuit candidatures, ha estat la nova versió del clàssic literari francès, *Les liaisons dangereuses*, dirigida per Stephen Frears, l'altre gran acaparador de candidatures per als Oscars d'enguany. Aquesta nova versió de la novel·la

eròtica de Choderlos de Laclos ha rebut set nominacions en total, entre les quals al millor film, millor actriu principal i millor actriu secundària. Frears, director del film, trenca amb la seua temàtica londinenca per a submergir-se en la França pre-revolucionària del segle XVIII. Un film que aquest director, *enfant terrible* de la cinematografia britànica, ha procurat estrenar ràpidament sota el patrocini de la Werner, per a acollir-se a la convocatòria de l'Acadèmia de Hollywood, i així ha estat.

L'erotisme del guerrer

Xulio Ricardo Trigo

El veiem desfet, la barba de dies i el cabell tinyós i estarrufat, el rostre entre les mans, les ungles brutes. No és per a menys; les presons franceses de finals del XVIII no devien ser cap joia. A més, ell està acostumat a la bona vida de l'aristocràcia, potser avorrida, però plena de fruits saborosos: salons amb milers de llums, dones amb randes fines als turmells, però de pitreres esplèndides, balls per on passen indiferents els dies, intrigues polítiques quasi tan plaents com una nit de lluna en companyia. Però, ara, està sol, tancat entre el greixum de quatre parets massa ratllades amb desitjos. Allí recorda, cal fer-ho per a oblidar la bassa d'horrors que és el temps, i es veu col·laborant en destronaments, redactant edictes que esdevindrien matances.

Aquest home, que se sent malalt, aixafat, és Choderlos de Laclos; militar, escriptor i freqüent col·laborador en les gasetes de l'època. Laclos ha participat en batalles que eren com jocs d'escacs, on ha vist sovint la mort, però molt de lluny, sempre en l'altiplà on la panoràmica permetia controlar la desesperació dels altres. No obstant, també, paradoxalment, ha ajudat al gaudiment dels plaers subtils de la imaginació. *Les relacions perilloses* (1782), un dels cims de la literatura eròtica de tots els temps, novel·la epistolar que ens conta les relacions, certament perilloses, entre el vescomte de Valmont i la marquesa de Merteuil en el món de llums i focs follets que abans hem descrit, havia estat permesa deu anys abans per la posició social de l'autor, i l'escàndol que produí va ser com un toc de rapé en l'equador d'alguna d'aquelles festes interminables. Ara, roman entre la més pregona misèria i en les parets no hi ha, ni tan sols, un forat per a observar la cel·la adjacent. □

Casualment, un altre realitzador, Milos Forman, prepara també un film sobre la novel·la de Laclos, però fins a la pròxima temporada no es podrà veure. Per la seua banda, Stephen Frears s'ha basat en la versió teatral de Christopher Hampton, d'èxit en els principals teatres internacionals.

Tot i això, no són aquestes les primeres versions del clàssic francès, un projecte acariciat entre altres per Visconti, René Clement i Alberto Lattuada, però que seria Roger Vadim l'encarregat de dur-lo a terme. El film, que havia estat un projecte inicial de Carlo Ponti, comptaria amb dues de les estrelles del cinema francès, Jeanne Moreau i Gerard Philippe, a més de l'esposa en aquells moments del director francès, Annette Stroyberg, que hi feia el seu debut.

El film va significar un fort escàndol, amb censures i prohibicions. Els sectors conservadors recriminaren al director «jugar amb l'herència actual francesa». Vadim va traslladar la França del XVIII al París de finals dels anys cinquanta. L'afer es convertí quasi en una qüestió d'estat, amb la intervenció d'André Malraux, ministre de Cultura de De Gaulle. Un jove advocat anomenat François Mitterrand era

l'encarregat de defensar Roger Vadim durant el judici, que sentencià favorablement al director. El film, per descomptat, arribà a ser un gran èxit de públic.

Ara, gràcies a Stephen Frears, torna aquesta història de passions i traïcions decadents entre la marquesa de Merteuil i el vescomte de Valmont. Rodada en escenaris francesos, Frears ha comptat amb un tercet interpretatiu de primer ordre: Glenn Close, la perversa marquesa de Merteuil, un paper que ja va estar a punt de protagonitzar en la versió teatral de Broadway, John Malkovich —*Fabricando al hombre perfecto*— el vescomte Valmont, i Michelle Pfeiffer com Madame de Tourfel, l'esposa ideal, que sacrifica la seua fe i el seu honor en ares d'una passió sense assolir més recompensa que la mort.

Tant Gleen Close com Michelle Pfeiffer han aconseguit per al film nominacions per a l'Oscar. Tot i això, aquesta pluja de nominacions per al film no resulta estranya. L'Acadèmia, de sempre s'ha distingit per la seua inclinació cap a les produccions britàniques —però amb capital americà— i, en aquesta ocasió, també repartiment. □

Amor i poder en joc, de nou.